13/02/2021

Αποκοπή από τον κόσμο της αμαρτίας – Θείο Κήρυγμα Κυριακής ΙΖ΄ Επιστολών

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Παραθέτουμε το Αποστολικό Ανάγνωσμα και το Θείο Κήρυγμα για την αυριανή Κυριακή ΙΖ΄ Επιστολών από την Ιερά Μητρόπολη Χίου, το οποίο επικεντρώνεται στην ανάγκη των ανθρώπων για κοινωνικοποίηση σε συνάφεια με το γεγονός ότι ο Χριστιανός ως άνθρωπος, που βρίσκεται σε άμεση σχέση με τον Θεό, πρέπει να αποκόπτεται από τον κόσμο της αμαρτίας και όσους ζουν σε αυτόν…

Αποστολικό Ανάγνωσμα

16. Τις δε συγκατάθεσις ναώ Θεού μετά ειδώλων; Υμείς γαρ ναός Θεού εστε ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι ενοικήσω εν αυτοίς και εμπεριπατήσω, και έσομαι αυτών Θεός, και αυτοί έσονταί μοι λαός. 17. Διό εξέλθατε εκ μέσου αυτών και αφορίσθητε, λέγει Κύριος, και ακαθάρτου μη άπτεσθε, καγώ εισδέξομαι υμάς, 18. και έσομαι υμίν εις πατέρα, και υμείς έσεσθέ μοι εις υιούς και θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. 1. Ταύτας ουν έχοντες τας επαγγελίας, αγαπητοί, καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, επιτελούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού.

Θείο Κήρυγμα

Η ανάγκη για κοινωνικοποίηση είναι θεμελιώδης στον άνθρωπο, δεν είναι δυνατόν να ζει κάποιος αποκομμένος από την κοινωνία, περιχαρακωμένος σε έναν μοναχικό, ιδιωτικό χώρο. Θα έχει επαφές, φιλίες, γενικότερες σχέσεις με πολλούς και ποικίλους, με όλων των ειδών τους ανθρώπους. Οι διαπροσωπικές σχέσεις προκαλούν αλληλεπίδραση, επηρεάζουν τις ψυχές και τα σώματα κατά έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο, που κάποτε μπορεί να αποβεί καθοριστικός για την ομαλή συνέχιση και αυτής της ζωής. Επομένως ένα πολύ φλέγον ζήτημα που αφορά κάθε πιστό Χριστιανό είναι η σχέση του με τους εκτός της πίστεως ανθρώπους μέσα στα πλαίσια της φυσικής κοινωνικότητας και σε αυτό δίνει απάντηση, σαφή και κατηγορηματική, η σημερινή περικοπή από την Β’ προς Κορινθίους επιστολή του αποστόλου Παύλου.

Ηχηρή ακούγεται η ερώτηση: «Τις δε συγκατάθεσις ναώ Θεού μετά ειδώλων;» Πως είναι δυνατόν να βρίσκονται στον ίδιο τόπο ο ναός του Θεού και τα είδωλα; Η ερώτηση είναι ρητορική, δηλαδή η απάντησή της είναι αυτονόητη: Δεν είναι δυνατόν να συμβεί αυτό. Ο ναός του Θεού δεν μπορεί να γίνει ναός ειδώλων! Τα ασυμβίβαστα δεν μπορούν να συνενωθούν, να συνυπάρξουν στον ίδιο χώρο. Επομένως, καμία θέση δεν μπορούν να έχουν τα είδωλα στην ζωή σας και αυτό γιατί εσείς είστε ο ναός του Ζώντος Θεού, είσαστε το έμψυχο κατοικητήριό Του. Εδώ προβάλλεται ως απαραίτητο εφόδιο το να διαθέτει ο κάθε Χριστιανός μία ειλικρινή αυτογνωσία, μία βαθιά συναίσθηση του ποιος είναι ο ίδιος και ποιος είναι ο προορισμός του.

Ο Χριστιανός είναι ο άνθρωπος του Χριστού, είναι αυτός που πιστεύει στον Ένα και Τριαδικό Θεό και στον Ενανθρωπήσαντα Υιό και Λόγο του Θεού. Είναι αυτός που αγωνίζεται να τηρεί στην ζωή του τις εντολές του Θεού, να ζει σύμφωνα με τα διδάγματα της Αγίας Γραφής και των Πατέρων της Εκκλησίας. Είναι αυτός που πολεμά ενάντια στον αμαρτωλό εαυτό του, ενάντια στον διεφθαρμένο κόσμο της αμαρτίας και ενάντια στον αρχέκακο και μισόκαλο Διάβολο, σκοπός του δε είναι ο εξαγιασμός του βίου του και η είσοδός του κατά χάριν Θεού στην Βασιλεία των Ουρανών. Αυτό με συντομία είναι το πνευματικό στίγμα του Χριστιανού.

Το ότι ο Χριστιανός βρίσκεται σε άμεση σχέση με τον Θεό και ανήκει σε Αυτόν φανερώνεται από τον λόγο της Παλαιάς Διαθήκης που επαναλαμβάνει και ο Απόστολος Παύλος: «Είπεν ο Θεός ότι ενοικήσω εν αυτοίς και εμπεριπατήσω και έσομαι αυτών Θεός και αυτοί έσονταί μοι λαός». Μέσα στον Χριστιανό ατομικά, αλλά και στο σύνολο των πιστών συλλογικά μένει, κατοικεί και περπατά ο ίδιος ο

Θεός! Η ανθρωποπαθής αυτή εικόνα φανερώνει τον Θεό ως αγαπητό και φιλάνθρωπο βασιλιά που δεν στέκει μακριά από τον λαό του, αλλά ανακατεύεται με τους υπηκόους του και κινείται ως φίλος πλησιάζοντας τον καθένα, για να ακούσει τον πόνο του και να τον θεραπεύσει, να τον ενισχύσει, να τον χαροποιήσει. Λίγο πιο κάτω ο Θεός εμφανίζεται ως καλός πατέρας, που αποκαλεί τους πιστούς Του «υιούς και θυγατέρας», που θέλει πάντα το καλό τους, που φέρνει πάντα την ειρήνη και την ευτυχία. Πόσο γλυκειά, πόσο αναπαυτική είναι αυτή η εικόνα του Θεού-Πατέρα, που φροντίζει προσωπικά κάθε πλάσμα Του, όσο ασήμαντο κατά κόσμον και αν φαίνεται πως είναι!

Όσοι, λοιπόν, αποτελούν τον λαό του Θεού και λατρεύουν τον ένα και μοναδικό Θεό δεν είναι δυνατόν να σχετίζονται με αλλόπιστους, με ανθρώπους πλανεμένους, που κινούνται στο σκοτάδι της ειδωλολατρείας η και της αθείας. Σαν βροντή ακούγεται η προσταγή του Θεού: «Εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αφορίσθητε και ακαθάρτου μη άπτεσθε!» Βγείτε γρήγορα έξω από το σύνολο των απίστων, απομακρυνθείτε και φύγετε μακριά από αυτούς, ξεχωρισθείτε από αυτούς και μην αγγίζετε ο,τιδήποτε ακάθαρτο κάνουν αυτοί. Σκληρός ο λόγος του Θεού! Με τα σημερινά δεδομένα θα τον χαρακτηρίζαμε ρατσιστικό και προκλητικό εχθροπάθειας. Ξεχωρίζει τους ανθρώπους σε καθαρούς και ακάθαρτους και προστάζει τους καθαρούς να μην έρχονται σε επαφή με τους βρώμικους, για να μην βρωμίσουν και οι ίδιοι. Πρέπει, όμως, να ομολογήσουμε ότι η πραγματικότητα είναι αυτή ακριβώς που αποδίδει το ιερό κείμενο. Οι άνθρωποι του Θεού είναι καθαροί, για την ακρίβεια αγωνίζονται να καθαρίσουν την ψυχή τους από κάθε είδους πνευματικό μολυσμό και, επομένως, δεν θέλουν να μπαίνουν σε πειρασμό αναμειγνύμενοι με τους χωρίς Θεό ανθρώπους, οι οποίοι διαπράττουν την ακαθαρσία της αμαρτίας ανενδοίαστα. Οι άνθρωποι του Θεού είναι καθαροί με την έννοια ότι διαρκώς μετανοούν και επιζητούν το έλεός Του, το οποίο είναι το μόνο που καθαρίζει τις ψυχές διά των Ιερών Μυστηρίων, κατ’ εξοχήν δε διά του θεοσδότου και φρικτού Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας. Επομένως, η καθαρότητά τους δεν αποτελεί προσωπικό επίτευγμα που μπορεί να γίνει αιτία για καταστροφική υπερηφάνεια, αλλά είναι δώρο Θεού που χαρίζεται στους «πτωχούς τω πνεύματι», στους εν ταπεινώσει αγωνιζομένους πιστούς. Και η προσταγή του Θεού για απομάκρυνση από τους απίστους δεν συνεπάγεται καμία αλαζονική στάση η πνεύμα πνευματικής υπεροχής και περιφρόνησης προς τους εκτός της αληθινής πίστης ανθρώπους. Έρχεται να προφυλλάξει τους δικούς Του ανθρώπους, ιδιαίτερα τους ασθενέστερους, από τον επιζήμιο επηρεασμό από την συναναστροφή με τους μακράν του Θεού ανθρώπους.

Όσο και αν ακούγεται υπερβολικά αυστηρός και σκληρός ο λόγος του Θεού που απαιτεί πλήρη απομάκρυνση των Χριστιανών από τον κόσμο των αμαρτωλών

ανθρώπων είναι σωτήριος. Ο Θεός ζητάει την αποκλειστικότητα επί των δικών Του ανθρώπων και γνωρίζει πως η ανθρώπινη φύση, επιρρεπής καθώς είναι προς το κακό πρέπει να μην έρχεται σε επαφή με τους πειρασμούς που συνεχώς ξεφυτρώνουν μέσα στην αμαρτωλή κοινωνία, αν θέλει να ενδυναμωθεί και να προκόψει πνευματικά. Ωστόσο, η εποχή μας προβάλλει ως μέγιστες «αρετές» την άκρατη κοινωνικότητα, τον συμβιβασμό των πλέον ανόμοιων καταστάσεων, την ανοχή στην διαφορετικότητα, την αποδοχή του άλλου και των ιδεών του, όπως είναι, χωρίς να του αποδίδουμε ηθικούς η όποιους άλλους δυσάρεστους χαρακτηρισμούς, την κατάργηση της διάκρισης αντικειμενικά καλού και κακού, με την σκέψη πως το καλό είναι υποκειμενικό, είναι καλό, εφόσον εσύ το θεωρείς καλό. Έτσι, ο εγωιστής άνθρωπος αποθεώνει το αμαρτωλό εγώ του και αρνείται οποιαδήποτε κριτική. Αυτός είναι ο τύπος ανθρώπου της λεγόμενης Νέας Εποχής, δηλαδή της εποχής του Αντιχρίστου.

Είναι ποτέ δυνατόν να αποδεχθεί ο άνθρωπος του Θεού αυτόν τον κυκεώνα της ατομικής αυθαιρεσίας και αμαρτίας, είναι ποτέ δυνατόν να συνάψει βαθιές και ουσιαστικές σχέσεις με ανθρώπους που απορρίπτουν την πίστη προς τον Θεό και την πνευματική ζωή που απορρέει από αυτήν την πίστη; Πολύ συχνά θα επαναλαμβάνει τους λόγους του Προφητάνακτος και Ψαλμωδού Δαυίδ: «Εξελεξάμην παραρριπτείσθαι εν τω οίκω του Θεού μου μάλλον η οικείν με εν σκηνώμασιν αμαρτωλών.» Και αν αισθανθεί την μοναξιά που προκαλεί αυτή η στάση ζωής και αναφωνήσει, όπως ο Προφήτης Ηλίας: «Υπελείφθην μονώτατος»!, θα έρθει η θεική παρηγοριά και θα του αποκαλύψει χιλιάδες αγνώστους, οι οποίοι «ουκ έκλιναν γόνυ τω Βάαλ», δεν προσκύνησαν την αμαρτία.

Αυτό οφείλουμε να κάνουμε και εμείς καθημερινά, να φεύγουμε μακριά από την αμαρτία και τους ανθρώπους που την διαπράττουν αμετανόητοι, για να έχουμε πάντοτε μαζί μας τον Θεό-Πατέρα μας που μας φροντίζει και μας αγαπά σαν παιδιά Του και θέλει να ζούμε μαζί Του στην Ουράνια Βασιλεία Του εις τους αιώνας των αιώνων, αμήν! Γένοιτο!

Πηγή: Ιερά Μητρόπολη Χίου